

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 553/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Mlynská 26, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 19 CoPr 5/2014-221 zo 17. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 CoPr 5/2014-221 zo 17. februára 2015.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„... V konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou sp. zn. 3Cpr/2/2013 som sa ako žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou podľa ust. § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce zo dňa 13. 06. 2013 ku dňu 31. 08. 2013 a náhrady mzdy...

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom, sp. zn. 3Cpr/2/2013-158 zo dňa 9. 07. 2014 rozhodol tak, že žalobu zamietol.

Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu v danej veci vyplýva, že súd z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že som vybavovala sťažnosť [REDAKOVANÉ] doručení na Soc. poisťovňu, pobočka Vranov n/T dňa 24. 05. 2013 spôsobom, ktorým som hrubo porušila pracovnú disciplínu v tom smere, že som spolu so svojim zamestnancom [REDAKOVANÉ] mala manipulovať s klientmi /kontaktovať ich telefonicky, osobne ich navštíviť, dodatočne požadovať podanie písomnej žiadosti/antedatovať dodatočnú žiadosť [REDAKOVANÉ], uvádzať nepravdivé a zavádzajúce údaje. Ďalej mal súd za preukázané, že som bola v posledných 6 mesiacoch pred skončením pracovného pomeru výpoveďou, dňa 26. 03. 2013, upozornená, v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny na možnosť výpovede ako aj to, že výpoveď zo strany žalovanej zo dňa 13. 06. 2013 bola riadne špecifikovaná a odôvodnená.

Voči predmetnému rozhodnutiu som podala osobne, ako aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p., súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajský súd v Prešove sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a rozsudkom sp. zn. 19CoPr/5/2014-221 zo dňa 17. 02. 2015 rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 3Cpr/2/2013-158 zo dňa 9. 07. 2014 potvrdil.

Záveru odvolacieho súdu ako aj jeho samotné rozhodnutie považujem za nepreskúmateľné, keďže odvolací súd sa mojimi námietkami uvedenými v odvolaní nezaoberal dostatočne, s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu sa stotožnil a rozsudok potvrdil a to aj napriek tomu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, na základe čoho vec nesprávne právne posúdil.

Rozhodnutie, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa nie je ústavne akceptovateľné...“

Sťažovateľka vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„1. Základné práva sťažovateľky, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19CoPr/5/2014-221 zo dňa 17. 02. 2015 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19CoPr/5/2014-221 zo dňa 17. 02. 2015 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia vo výške 355,76 Eur na účet právneho zástupcu JUDr. Ivana JURČIŠINA, advokáta, Mlynská 26, 040 01 Košice do 15 dní od doručenia tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Konceptia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej

efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Z judikatúry ESLP, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany

dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj ESĽP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1

ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd napadnutý rozsudok neodôvodnil dostatočným spôsobom, vec nesprávne právne posúdil, nezistil dostatočne skutkový stav a nezaoberal sa všetkými námietkami sťažovateľky. Podľa názoru sťažovateľky rozsudok krajského súdu č. k. 19 CoPr 5/2014-221 zo 17. februára 2015 má arbitrárny charakter z dôvodu, že ide o rozsudok svojvoľný. Podľa sťažovateľky odôvodnenie rozsudku nie je presvedčivé. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia rozsudku č. k. 19 CoPr 5/2014-221 zo 17. februára 2015 krajský súd uviedol:

„... Súd prvého stupňa v predmetnom spore správne postupoval a to v zmysle vyššie uvedeného, preto vo veci aj správne rozhodol. Aj podľa názoru odvolacieho súdu boli tu splnené zákonné podmienky na to, aby žalovaná dala výpoveď žalobkyni z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa manipulovala s klientom, kontaktovala ich telefonicky i osobnou návštevou, dodatočne požadovala podanie písomnej žiadosti, uvádzala nepravdivé údaje, kryla nezákonný postup svojho podriadeného, čím konala v rozpore aj s Etickým kódexom SP a Pracovným poriadkom SP. Bolo preukázané, že žalobkyňa opakovane porušila

pracovnú disciplínu, o čom bola písomne upozornená v posledných 6-tich mesiacoch (dňa 26. 03. 2013), kde bola upozornená aj na možnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou aj pri menej závažnom porušení pracovnej disciplíny.

Povinnosťou vedúcich zamestnancov je okrem iného aj povinnosť zabezpečiť, aby nedochádzalo k porušovaniu pracovnej disciplíny u podriadených. Konanie žalobkyne je možno jednoznačne hodnotiť ako konanie, ktorým kryla chybu svojho podriadeného [REDAKOVANÉ] a za tým účelom iniciovala kontakt s [REDAKOVANÉ], ktorému bolo neoprávnene vydané potvrdenie o osobných údajoch jeho vtedajšej manželky. Žalobkyňa okrem iného v liste zo dňa 28. 04. 2013 oznámila [REDAKOVANÉ], že potvrdenie pre jej manžela bolo vydané aj na základe predloženej žiadosti, pri tom bolo preukázané, že žiadna písomná žiadosť predložená nebola. Na zlegalizovanie uvedeného žalobkyňa a jej podriadený [REDAKOVANÉ] osobne navštívili [REDAKOVANÉ] s požiadavkou dodatočne predložiť písomnú žiadosť o vydanie potvrdenia, ktorá následne bola antidatovaná. Podľa tvrdenia svedka dátumovú pečiatku pretočila žalobkyňa na dátum tak, aby to korešpondovalo s ústnou požiadavkou [REDAKOVANÉ] o vydanie potvrdenia. Aj keď túto skutočnosť namietala žalobkyňa v odvolaní, je nepochybné, že takouto dátumovou pečiatkou bola žiadosť označená. Či to zrealizoval svedok [REDAKOVANÉ] alebo samotná žalobkyňa bolo síce spochybňované zo strany žalobkyne, ale nepochybné bolo to, že sama žalobkyňa iniciovala napísanie a doručenie takejto žiadosti u [REDAKOVANÉ]. Už aj toto jej konanie je potrebné považovať za porušenie pracovnej disciplíny vedúceho pracovníka majúce za následok dôvod skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej.

Odvolací súd ešte uvádza, že ak žalobkyňa poukazuje na svoje poznámky zrealizované 14. 02. 2013, kedy už sa mala dozvedieť o informácií, že [REDAKOVANÉ] zneužila systém Sociálnej poisťovne, jej povinnosťou ako vedúcej pracovníčky bolo uvedenú informáciu oznámiť žalovanej so záverom na prešetrenie uvedenej záležitosti.

K ďalším odvolací námietkam odvolací súd uvádza, že žiadne iné okolnosti, ktoré uvádza žalobkyňa ohľadom jej preradenia na pobočku vo Vranove nad Topľou, jej pracovné aktivity, anonymy, prípadne to, že pri absolvovaní skúšky neboli použité ňou vypracované otázky, nemôžu ovplyvniť správny záver súdu prvého stupňa, že skončenie pracovného pomeru žalovanou so žalobkyňou bolo zákonné. Bolo preukázané, že žalobkyňa bola

upozornená na možné skončenie pracovného pomeru v súvislosti so sťažnosťou [REDACTED]. Ani skutočnosť, že u [REDACTED] došlo k skončeniu pracovného pomeru až o 5 dní neskôr ako u nej, nie je právne významné, pre toto konanie. Žiadna z týchto okolností nemôže zmeniť nič na tom, že skončenie pracovného pomeru bolo zákonné.

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybou aplikácie práva na zistený stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V prejednávanej veci nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu tak, ako to odvolateľka namietala.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa postupom podľa § 219 ods. 1 O. s. p. vo výroku ako vecne správny potvrdil...“

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 3 Cpr/2/2013-158 z 9. júla 2014 potvrdil. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu č. k. 19 CoPr 5/2014-221 zo 17. februára 2015 a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom

prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľkou v jej odvolaní ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu č. k. 19 CoPr/5/2014-221 zo 17. februára 2015 a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie úhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2015